

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lipca 2012 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 15 czerwca 2012 r. ustawy o zmianie ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 skreśla się lit. b;
- 2) w art. 1:
 - a) w pkt 16:
 - w lit. a w tiret pierwszym wyrazy „którzy podejrzewają lub rozpoznają” zastępuje się wyrazami „który podejrzewa lub rozpoznaje”,
 - w lit. c, w ust. 8 w części wspólnej wyliczenia wyrazy „są obowiązani” zastępuje się wyrazami „jest obowiązany”,
 - b) w pkt 21, w art. 32b w ust. 1 i 2 wyrazy „są obowiązani” zastępuje się wyrazami „jest obowiązany”,
 - c) w pkt 23 w lit. b, w ust. 1a wyrazy „są obowiązani” zastępuje się wyrazami „jest obowiązany”,
 - d) w pkt 24, w ust. 2 wyrazy „którzy określają” zastępuje się wyrazami „który określa” oraz wyraz „nadzorują” zastępuje się wyrazem „nadzoruje”,
 - e) w pkt 26 w lit. b, w ust. 1a wyrazy „są obowiązani” zastępuje się wyrazami „jest obowiązany”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 6 lipca 2012 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej i uchwalił do niej 2 poprawki.

W art. 1 w pkt 1 w lit. b ustawa wprowadza definicję instytutu badawczego, jako instytutu badawczego w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych. Senat uznał, że definicja jest zbędna, gdyż nic nie wnosi do treści ustawy. Gdyby jej nie było, wyrażenie „instytut badawczy” byłoby rozumiane właśnie tak, jak określa je ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych. Senat zauważył, że zgodnie z § 146 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej w ustawie lub innym akcie normatywnym formułuje się definicję danego określenia, jeżeli jest ono wieloznaczne, nieostre, jego znaczenie nie jest powszechnie zrozumiałe lub ze względu na dziedzinę regulowanych spraw istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia danego określenia. Ponieważ żadna z powyższych przesłanek nie występuje w niniejszym przypadku, Senat postanowił wprowadzić **poprawkę nr 1**.

Nowe brzmienie art. 27 ust. 1 zawiera błąd gramatyczny polegający na posłużeniu się w pierwszej części zdania liczbą mnogą („którzy podejrzewają lub rozpoznają”), a w drugiej części – liczbą pojedynczą („jest obowiązany”). Orzeczenia w tym przepisie odnoszą się do dwu podmiotów w rodzaju męskim połączonych spójnikiem „lub” („lekarz lub felczer”). Zasadą w języku polskim jest stosowanie orzeczeń w liczbie mnogiej w zdaniach, w których występują dwa podmioty. Jednym z wyjątków uzasadniających zastosowanie liczby pojedynczej orzeczenia jest wystąpienie podmiotów w liczbie pojedynczej, w tym samym rodzaju, połączonych spójnikiem „lub”, „albo”, „czy”¹. Zastosowanie liczby mnogiej może sugerować, że do wykonania obowiązku konieczne jest działanie kilku podmiotów. Dlatego tam gdzie to możliwe należy stosować wyrazy w liczbie pojedynczej. Jest to szczególnie istotne w przypadku przepisów nakładających odpowiedzialność karną (lub tak, jak w omawianym przepisie odpowiedzialność za wykroczenie – na podstawie art. 52 pkt 4).

¹ Patrz: Nowy słownik poprawnej polszczyzny PWN pod redakcją A. Markowskiego. Wydawnictwo Naukowe PWN. Warszawa 1999, s. 1713-1714.

Ponadto Senat zauważył, że liczbę pojedynczą stosowano w szeregu innych, podobnie zbudowanych przepisów nowelizujących (np. nowe brzmienia art. 32 ust. 1, art. 32a ust. 1, art. 33 ust. 1 i 2) oraz znajdujących się w ich sąsiedztwie, niezmiennych przepisach ustawy nowelizowanej (np. art. 21 ust. 1, art. 28, art. 36 ust. 3). Dlatego Senat uznał, że właściwą formą gramatyczną dla przepisów zawierających kilka podmiotów połączonych spójnikiem „lub” jest liczba pojedyncza i odniósł tę argumentację również do nowego brzmienia art. 27 ust. 8, art. 32b ust. 1 i 2, art. 34 ust. 1a, art. 36 ust. 2 oraz art. 40 ust. 1a (**poprawka nr 2**).